

Goran Pilipović

ŠTA, AKO?!

Šta, ako ne marite na mrka psa u bjesomučnu trku
Što vrh povijena repa kantu okačenu o kamene lupa
A bitak dahom spokojem ispuniti

Šta, ako vjerujete da kroz ljudsku egzistenciju nijemo i
uporno vijugaju
Nekoliko životno važnih tajni i mudrosti – klizavih, žilavih
Minu, pa vaskrsnu, i stalno u bijegu neumornim lovcima
na mirise

Šta, ako u obličju tražite uzrok, pa zastanete negdje – upla-
šeni prapočetkom
Udovolji vam lukava improvizacija – kompromis, kao re-
alnost
Ali, svakako ostati unutra, u sjemenu, zrnu, u mogućnosti

Šta, ako vam bora nije samo estetska kategorija, nego
Sjećanje na strah, neizvjesnost, poraze i pobjede – i pu-
tokaz
U zarasle nedodije sa tajnim oazama maskiranih spoznaja
Čije svjetlo vida rane kojima smo neočekivano, lakomi-
sleni, žigosani
Putokaz za tamo gdje nema utabana puta, ni ravne staze
kojom, drzneš li se, ide
Zaroniš bez osti – al' iznenadiš ribu, preplasiš srnu, i pticu,
bez puške – lovac
U vječitoj hajci na – čovjeka?!
Zadivljeni njegovom misijom u trajanju – vrhovima, po-
srtanju, padu..., pa volji

Šta, ako vam je samar misli sjašio, pa grbu ispravili
Te životu dopustili, džentlmenski, da ponekad bude u
pravu
Pa spoznali da vaš autoportret ne gledate samo vi
Nego i „unutarnje oko“ publike koja, iako voli karakterne
glumce
Često, ni vlastitim očima, niti ušima, samouvjereni ne
vjeruje
I, uz čuđenje, niste to krstili porazom i uskraćenim iden-
titetom

Ta, zaboga, dva i dva često nisu četiri, jer
Taj, često nesrećni, nepredvidivi „X“ – luta, i, gdje će se
pojavititi?!
Upravo tamo gdje ga sad, a spokojni, očekujete

Šta, kad u ljudskom činu vidite nedorečenost, zbunjenost,
nesnalaženje, strah
Progledaćete kroz prste, ako ideja i misija imaju snagu,
smisao, ako zračne
Tada ljudske nesavršenosti neće umanjiti i obezvrijediti
vrijednost čestitog cilja
Ispružićete ruku jer, čovjek sam, i jedan, ustvari je jedan
i – pola
A dva su tri, a tri – ozbiljno društvo

Šta ako ste, konačno, pokidali okove, zaboravili sebe –
upornu, izdržljivu mazgu
Zlotvora, s dvije krvave žiške u tmuni grobnoj i muku, pod
mostom, što vreba i diše
U mraku sanjamo svjetlost, u pustinji vodu, a tamničar-su-
žanj slavi, jedino – slobodu

Hladne kiše mirišu na snijeg – i opet će zima;
ždralovi klikću, odlaze

Lete visoko, daleko, daleko..., u poretku
savršena reda
Zeman, u nespretnu koraku, zapletoh se, posrnuh zagle-
dan – zadivljen njihovim krilima
Poželjih poletjeti, biti jedan od njih